

Daniel Cole

Călăul

Traducere din engleză de Mihaela Doagă

PROLOG

Miercuri, 6 ianuarie 2016

9:52 a.m.

— Nu există Dumnezeu. Șta-i adevărul.

Inspectorul-șef Emily Baxter își privi propria reflexie în geamul camerei de interogatorii, pândind orice reacție la acest adevăr incomod din partea celor care trăgeau cu urechea de dincolo de geam.

Nimic.

Arăta groaznic: de 50 de ani mai curând, nu de 35. Buza de sus era susținută de niște copci groase și înnegrite pe care le forța de fiecare dată când vorbea, amintindu-i de lucruri pe care ar fi preferat să le uite, vechi și noi deopotrivă. Julitura de pe frunte tot nu voia să se vindece, o bucată de bandă adezivă îi ținea laolaltă degetele fracturate și mai avea încă vreo 10-12 răni ascunse pe sub hainele jilave.

Cu o expresie prefăcut plăcădită, se întoarse spre cei doi bărbați așezăți de cealaltă parte a mesei. Niciunul dintre ei nu zicea nimic. Emily căscă și începu să se joace cu părul ei lung, șaten, trecându-și cele câteva degete sănătoase printr-o

șuviță mată, încâlcită, după ce trei zile folosise şampon pentru păr uscat. O durea în cot de faptul că ultimul ei răspuns îl ofensase în mod vădit pe agentul special Sinclair, americanul chelios și impunător care mâzgălea acum ceva pe o hârtie cu un antet de fițe.

Atkins, ofițerul de legătură al poliției metropolitane, arăta tern pe lângă străinul îmbrăcat la patru ace. Baxter alocașe o bună parte din ultimele 50 de minute efortului de a ghici culoarea inițială a cămașii lui de un bej-murdar acum. Cravata îi atârna slăbită la gât, ca și cum i-ar fi legat-o un căluț cu suflăt caritabil, iar capătul care se bălăbănea peste cămașă nu reușea să ascundă o pată proaspătă de ketchup.

Într-un final, Atkins interpretă tăcerea drept semnalul că putea interveni.

— Astă trebuie să fi condus la niște conversații chiar *interesante* cu agentul special Rouche, spuse.

Îi picurau broboane de sudoare de-o parte și de alta a țestei rase, efectul luminii din tavan și al radiatorului din colț, care suflă aer fierbinte și care transformase cele patru rânduri de urme de zăpadă într-o băltoacă mizerabilă ce trona în mijlocul podelei acoperite cu linoleum.

— În ce sens? întrebă Baxter.

— În sensul că, dacă te iezi după dosarul lui...

— Dă-l în măsa de dosar! îl întrerupse Sinclair. Am lucrat cu Rouche și știu *sigur* că era un creștin evlavios.

Americanul răsfoi mapa organizată cu grijă din stânga lui și scoase de-acolo un document pe care se vedea scrisul lui Baxter.

— Cum ești și tu, conform candidaturii tale pentru postul actual.

Îi susținu privirea lui Baxter, savurând faptul că femeia pusă pe hârtă se contrazisese, ca și cum echilibrul lumii

fusese restabilit, acum că dovedise că ea îi împărtășea convingerile de fapt, și încercase doar să-l atâțe. Baxter, în schimb, părea mai plăcălită ca oricând.

— Am ajuns să cred că, în general, oamenii sunt niște imbecili, începu, și că foarte mulți au ideea greșită că ar exista o legătură între naivitatea neghioabă și un simț moral bine dezvoltat. Pe scurt, îmi doream o mărire de salariu.

Sinclair scutură din cap scârbit, ca și cum nu-i venea să credă ce aude.

— Deci, ai mințit? Astă nu prea susține ce spuneai despre simțul moral bine dezvoltat, este?

După care îi zâmbi acru, continuând să-și ia notițe.

Baxter ridică din umeri.

— Dar spune *foarte multe* despre naivitatea neghioabă.

Lui Sinclair îi pieri zâmbetul.

— Ai vreun motiv anume să încerci să mă convertești? îl întrebă Baxter, nerezistând tentației de a-l întărâta, împingându-l să sară în picioare și să se aplece spre ea.

— Cineva a murit, inspector-șef Baxter! răcni Sinclair.

Baxter nici măcar nu clipi.

— Au murit o grămadă de oameni... după cele întâmplate, mormăi ea, înverșunându-se pe măsură ce vorbea, și, nu știu de ce, *voi* vă încăpățânați să ne irosiți timpul frământându-vă din cauza singurei persoane care și-o merită!

— Te întrebăm, interveni Atkins, încercând să aplaneze conflictul, pentru că s-au găsit probe... de natură religioasă în apropierea cadavrului.

— Care puteau fi lăsate de oricine.

Baxter surprinsese un schimb de priviri între cei doi, din care deduse că nu-i spuseseră tot.

— Ai vreă informație despre agentul special Rouche? o întrebă Sinclair.

Baxter pufni:

- Din câte știu, agentul Rouche a murit.
- Ești *sigură* că asta e poziția pe care vrei să o adopti?
- Din câte știu, agentul Rouche a murit, repetă Baxter.
- Deci i-a văzut cad...

Doctorița Preston-Hall, psihiatru consultant în cadrul poliției metropolitane și a patra persoană așezată la măsuța de metal, își drese glasul, deloc subtil. Sinclair se întrerupse, înțelegând avertismentul nerostit. Se rezemă de spătarul scaunului și se uită exasperat spre geamul oglindă. Atkins notă ceva în carnețelul lui prăpădit și îi împinse mesajul peste masă doctoritei.

Doctorița Preston-Hall era o femeie la vreo 60 de ani, care se ținea bine, însă parfumul ei scump părea să joace mai curând rolul de odorizant de cameră floral, care nu reușea să ascundă izul puternic de încălțări jilave. Era genul de persoană care se impunea fără vreun efort și dăduse clar de înțeles că va pune capăt interogatoriului oricând, dacă aprecia că întrebările ar fi putut afecta recuperarea pacientei aflate în grija ei. Luă încet carnețelul mânjat de cafea și parcuse mesajul cu aerul unei învățătoare care a interceptat un biletel. De aproape o oră nu spusese nimic și, în mod vădit, nu simțea nevoia să rupă tăcerea acum, mulțumindu-se să clatine din cap ca răspuns la ce scrisese Atkins.

- Ce scrie acolo? întrebă Baxter.

Doctorița o ignoră.

- Ce scrie? repetă, apoi se întoarce spre Sinclair. Întreabă-mă ce vrei!

Sinclair părea să stea în cumpănă.

- Întreabă-mă ce vrei să mă întrebi, îl somă Baxter.

— Emily! se zburli doctorița la ea. Nu scoate o vorbă, domnule Sinclair!

— N-ai decât să spui ce ai de spus, îl provocă Baxter, ridicând glasul. E vorba de secție? Vrei să mă întrebă despre ce s-a întâmplat la secție?

— Interogatoriul s-a încheiat, anunță doctorița, ridicându-se.

— Întreabă-mă! strigă Baxter, acoperind-o.

Intuind că ultima sănă să obțină niște răspunsuri îi scăpa printre degete, Sinclair alese să insiste și să nu se gândească pe moment la consecințe.

— Conform declarației tale, crezi că agentul special Rouche se află printre victime.

Doctorița Preston-Hall ridică mâinile spre tavan, exasperată.

— Asta n-a fost o întrebare, spuse Baxter.

— I-ai văzut cadavrul?

Pentru prima dată, Sinclair o văzu pe Baxter șovăind, dar se simți mai curând vinovat decât încântat că o făcuse să se simtă stânjenită. Baxter rămase cu privirea pierdută în gol, semn că întrebarea lui o împinsese din nou în subteran, încremenind-o pe moment în trecut.

I se frânse glasul când, într-un Tânziu, răsunse şoptit.

— Și dacă l-aș fi văzut, nu mi-aș fi dat seama, este?

Se lăsa din nou o tăcere încordată, răstimp în care toată lumea se gândeau cât de tulburătoare era acea propoziție simplă.

— Cum și-a părut? exclamă Atkins, fără să formuleze integral întrebarea, când tăcerea deveni prea apăsătoare.

— Cine?

— Rouche.

— În ce sens? întrebă Baxter.

— Ca stare emoțională.

— Când?

— Când l-ai văzut ultima dată.

Baxter cântări pentru o clipă răspunsul și apoi zâmbi sincer.

— Ușurat.

— Ușurat?

Baxter încuviață.

— Pare să-ți fi fost simpatic, continuă Atkins.

— Nu în mod deosebit. Era un tip intelligent, un coleg competent... în ciuda defectelor lui *evidente*, adăugă.

Ochii ei mari și căprui, puși în evidență de machiajul în nuanțe închise, îl urmăreau pe Sinclair, pândindu-i reacția. Bărbatul își mușcă buza și se uită din nou spre oglindă, ca și cum certa o persoană aflată dincolo de geam pentru că-i dăduse o sarcină aşa dificilă.

Atkins își asumă responsabilitatea de a pune capăt interrogatoriului. De-acum avea pete de transpirație la subraț și nu observase că amândouă femeile își trăseseră subtil scaunele un pic mai în spate pentru a se feri de miros.

— Ai trimis o echipă să facă percheziție la domiciliu agențului Rouche, spuse.

— Da.

— Așadar, n-aveai încredere în el?

— Nu.

— Și mai simți vreo urmă de loialitate față de el acum?

— Niciun strop.

— Mai ții minte care a fost ultimul lucru pe care ti l-a zis?

Baxter părea că nu mai are stare.

— Am terminat?

— Aproape. Răspunde-mi la întrebare, te rog.

El rămase în expectativă, cu stiloul suspendat deasupra carnețelului.

— Aș vrea să plec acum, îi spuse Baxter doctoritei.

— Desigur, răsunse ferm doctorita Preston-Hall.

— Ai vreun motiv să nu răspunzi mai întâi la întrebarea asta simplă?

Cuvintele lui Sinclair reverberau în încăpere ca o acuzație.

— Bine.

Baxter părea furioasă.

— O să vă răspund.

Își cântări răspunsul și apoi se aplecă peste masă, uitându-se în ochii americanului.

— Nu... există... Dumnezeu, îi spuse, rânjind.

Atkins aruncă stiloul peste masă în timp ce Sinclair se ridică, trântind scaunul de metal la pământ și ieșind ca vijelia din cameră.

— Bun aşa, oftă Atkins, stors de puteri. Mulțumesc pentru cooperare, inspector-șef Baxter. Acum am terminat.

Respect pentru oameni și cărți

Cu cinci săptămâni înainte...

Capitolul 1

Miercuri, 2 decembrie 2015

6:56 a.m.

Râul înghețat trosnea și pârâia ca și cum s-ar fi foit în somn sub orașul sclipitor. Tot soiul de ambarcațiuni, țintuite în gheață și uitate, dispărură treptat sub zăpada care unea, pentru scurt timp, continentul cu orașul-insulă.

Soarele răsărintind învăluia orizontul încărcat și scălda podul într-o lumină portocalie, aruncând totodată o umbră întunecată asupra stratului de gheață de dedesubt: sub bolta impunătoare, o rețea de fire se întreținea prin praf, o plasă împletită în care se prinsese ceva peste noapte.

Cu membrele încolăcite, suspendat într-o poziție nefierescă, asemenea unei muște care s-a sfârtecat în două încercând să scape, trupul frânt al lui William Fawkes bloca lumina soarelui.